

burschen, 54 krajcare. Nosila, postolje za lijes – Bahr, 30 krajcarov i grobar – Totengräber, 45 krajcarov.

Tako je izgledao pogreb Pavla Rittera Vitezovića s crkvene strane u Beču. Ostaje otvoreno pitanje, gdo je navedene troške pogreba podmirio. Vitezović nije bio u dvorskoj kancelariji namješćenik; drugo je pitanje od čega je uopće živio. Istina je, da je napisao mnogo latinskih pjesničkih djela koja je posvetio dotičnim crkvenim dostojanstvenikom drugim uglednikom na bečkom dvoru, pak je moguće vjerovati da je od njevih „milodarov“ podmirivao svoje dnevne potrebe. Uglavnom se more reći, Pavao Ritter Vitezović umro je u Beču kao prognanik u bijedi, siromaštvu i neimaštini.

Zamolba za postavljanje spomen-ploče P. R. Vitezoviću iz Zagreba je upućena od Družbe „Braća hrvatskoga zmaja“ Ordinarijatu Bečke nabiskupije u Beč, ki je 3. maja 1926. lj. na svojoj sjednici, u zapisniku ostavio zapisano: „Der Verein der «Brüder vom kroatischen Drachen» ersucht um Erlaubnis der Anbringung zweier Gedenktafeln für die im Bereiche der St. Stephanskirche begrabenen kroatischen Literaten des 18. Jahrhunderts Paul Baron Vitezović und Domherr Georg Marcelović. Im Gegenstande nichts einzuwenden“. Dakle postaviti će se spomen-ploča dvim hrvatskim književnikom. I doista, ta ploča je otkrivena 27. junija 1926. na unutrašnjem zidu bečke katedrale sv. Štefana (vidi sliku u Jembrih, 2017., 62). Ta ploča je bila u katedrali sve do 12. aprila 1945. kada je crkva zbog ruskih granatiranja Beča, uškodjena (nastao požar) tako da je uz ostale zide spomen-ploča Vitezoviću i Marceloviću stradala. Na spomen-ploči tekst je bio na latinskom, u prijevodu glasi: *Na spomen znamenitih Hrvatov povjesničarova Domovine Pavla baruna Rittera-Vitezovića, dožupana Like i Krbave ... i Jurju Marceloviću kanoniku crkve Zagre-*

Štefan Kokošić navršio je 70

CELINDOF – Štefan Kokošić, hrvatski aktivist, tamburaš, kantor, književnik i dopisnik Hrvatskih novina svečevao je 14. decembra svoj 70. rođendan. Jubilar se je uz ostalo kao utemeljitelj Tamburice Celindof, dugoljetni kantor i pjesnik svoj cijeli aktivni život angažirao i za održanje hrvatskoga jezika i kulture.

Tamburicu Celindof je utemeljio 1990. ljeta uz pomoć susjeda i doseljenika iz Beča Heinza Grausama. Pred tim je Štefan Kokošić svirao tamburu u tamburaškom društvu u susjednom Štikapronu kad je pak rodio ideju, da bi i u domaćem Celindofu mogli utemeljiti ovakovo društvo, ko je do 2004. ljeta i sâm peljao.

Kako je sâm povidao na početku skupa s Heinzom Grausamom su iskali ljude za celindofsku tamburašku grupu. A pak su otputovali u Hrvatsku, da bi preskrbili instrumente. Štefan Kokošić je na početku podučavao dicu u tamburanju.

Štefan Kokošić jur duga ljeta slušbuje kao kantor a pri tom ga motiviraju vjera u Boga i opskrbijavanje vjernikov crkvenom muzikom. 2018. ljeta je svečevao 40. obljetnicu kantiranja u rodnom i domaćem Celindofu, kade je 1978. ljeta počeo orguljati u farskoj crkvi.

bačke... čije kosti počivaju u krilu sv. Štefana.

Valja posebno istaknuti da su kod organizacije postavljanja spomen-ploče u Beču bila uključena i dva gradišćanska kulturna Društva: Hrvatsko kulturno društvo u Gradišću i Hrvatsko gradišćansko kulturno društvo u Beču. Bila je to prava velika svečanost na ku je iz Zagreba došlo oko tristo ljudi na čelu s Družbom „Braće Hrvatskoga Zmaja“.

Prigodom 300. obljetnice Vitezovićeve smrti (2013.) potaknuo sam današnju Družbu „Braća Hrvatskoga Zmaja“ da se ona zauzme kod bečkoga

A kao pjesnik za različne prigode piše pjesmice, prozu i skeče. Dosle su mu izašle tri knjige: *Kroz hrvatski život, Šaroliko/Kunterbunt i Vrime teče* a napisao je i *Projekt „Hrvatski pir“ u Celindofu*.

Velik Kokošićev projekt je bilo popisivanje vjerskoga i kulturnoga stvaranja. Sadržaj je podiljen na četire dijele: prvi dio sadržava pjesme, drugi skeče, u tretom dijelu predstavlja hrvatski pir u Celindofu, koga su na inicijativu Štefana Kokošića pred ljeti prikazali, a u četvrtom dijelu se bavi publiciranjem vlašćih crkvenih kompozicijov kao na primjer mašu.

Komponirao je i posebnu crkvenu jačku prilikom gostovanja Putujuće Celjanske Marije pred trimi ljeti u Celindofu.

PETAR TYRAN

Jubilar Štefan Kokošić u službi kantora u Celindofu. / Foto: Petar Tyrán

Naša dica

ŠTEFAN KOKOŠIĆ

*Mi smo hrvatska dičica,
ka živu u lipi krajina,
u dolini i med lozami
i onde, kade polje zeleni.*

*A sve to je naše,
nam prekrasno Gradišće!*

*Dajmo si ruke sad,
hrvatska sestra i brat.
Stalno zajačimo,
premili jezik nam živio!*

*Poglejte prelipu rožicu
cvatujuć nam u vrtljacu,
poglejte si naša sela,
u srcu nam tako mila!*

*A sve to je naše,
nam prekrasno Gradišće!*

*Vridno je živit kod nas,
za mir i hrvatski glas,
da ga na vijek očuvamo,
Bogu mi svenek molimo!*

biškupskoga Ordinarijata za postavljanje obnovljene spomen-ploče P. R. Vitezoviću u katedrali sv. Štefana u Beču. No katedralni kanonici i Baumeister, nadležan za katedralu, takovu realizaciju nisu dozvolili.

Tako je jedino preostalo da se postavi nova spomen-ploča na zgradi na čijem mjestu je bio nekadašnji Hrvatski kolegij (1624.-1784) u Schönlaterngasse 13. Uz moje osobno zalaganje u Zagrebu kod Družbe „Braća Hrvatskoga Zmaja“, a kolege dr. Marijana Brajinovića u Beču kod vlasnika dotične zgrade, spomen-ploča Pavlu Ritteru Vitezoviću otkrivena je

27. junija 2017. ljeta. Tekst na ploči glasi: *Im Collegium Croaticum wohnte 1682 - 1683 der kroatische Historiker und Schriftsteller/Freiherr, königl. Rat und Vizegespan von Lika und Krava (Kroatien)/Paulus Ritter-Vitezović/ (Senj 1652 – Wien 1713) / Zum Gedenken/ Gesellschaft „Brüder des Kroatischen Drachen“ Zagreb/Stadt Zagreb/ Österreichische Gesellschaft für Kroatistik Wien/ 27. Juni 2017.*

Eto tako je ipak ostao spomen na povijesni trag Pavla Rittera Vitezovića u Beču i na njegovo ishodišće i djelovanje kao znamenitoga velikana hrvatske povijesti i književnosti. ▮